

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88

www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«18» серпня 2023 року

Слідчий 4 відділу 1 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України лейтенант юстиції Бараболя Віталій Валентинович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023000000000665 від 30.06.2023 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 109, ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 111-2 КК України та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення підозри особі у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Тріфановій Світлані Сабіржанівні,
21.11.1959 року народження, уродженці
м. Луганськ, громадянці України,
zareєстрованій за адресою: м. Луганськ,
вул. Ленінського Комсомолу, буд. 3,
кв. 48, раніше не судимій,

про те, що вона підозрюється у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України;

**Виклад фактичних обставин кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Тріфанова Світлана Сабіржанівна:**

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на російська

федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної

сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст. ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги

суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії рф на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності,

обороздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та зс рф, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування.

Указані терористичні організації мають: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам організації, а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Таким чином, т. зв. «ДНР» і «ЛНР» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб, створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичними організаціями.

7 квітня 2014 року, за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі – АТО).

13 квітня 2014 року, через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14 квітня 2014 року № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Визнання Верховною Радою України «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями, як і численні злочини, вчинені їх представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей

внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного російською федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому постановою Верховної Ради України від 14 січня 2015 року № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ДНР» і «ЛНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності; російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України, російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «ДНР» та «ЛНР» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання збройних сил рф за межами рф, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині президент російської федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому, збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і зс рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам, складам зброї та підрозділам ЗСУ, також військовими формуваннями рф здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» в Україні введено воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб, який у подальшому Указом Президента України № 451/2023 від 26.07.2023 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» був продовжений на 90 діб, тобто до 15.11.2023.

Відповідно до п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону № 1207-VII, окупаційна адміністрація російської федерації – сукупність державних органів і структур російської федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія – це частини території України, в межах яких збройні формування російської федерації та окупаційна адміністрація російської федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування російської федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації російської федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями російської федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Так, представниками рф на тимчасово окупованих територіях, зокрема Луганської області, станом на червень 2023 року вже було створено підпорядковану, керовану та фінансовану рф окупаційну адміністрацію, в яку входили органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованою територією України. При цьому, представники підконтрольних рф самопроголошених органів узурпували виконання владних функцій держави на тимчасово окупованій території України, здійснювали підбір кадрів для зайняття посад в незаконних самопроголошених органах, у тому числі із числа громадян України, які на той час перебували на таких

територіях. Кінцевою метою окупаційних органів, є інтеграція та подальше незаконне включення захопленої частини суверенної держави Україна до складу рф.

Зокрема, 04.10.2022 державною думою федеральних зборів російської федерації було прийнято федеральний закон № 6-ФКЗ «О принятии в Российскую Федерацию Луганской Народной Республики и образовании в составе Российской Федерации нового субъекта – Луганской Народной Республики», підписаний президентом рф путіним в.в.

Відповідно до положень частини 1 статті 10 цього закону протягом перехідного періоду на території т. зв. «ЛНР» з врахуванням її адміністративно-територіального поділу, встановленого законодавчим (представницьким) органом т.зв. «ЛНР», створюються суди російської федерації (федеральні суди) у відповідності до законодавства російської федерації про судову систему.

Водночас, у частині 2 статті 10 цього закону вказано, що громадяни, які займають посади суддів в судах, діючих на території т.зв. «ЛНР» на день прийняття в російську федерацію т.зв. «ЛНР» і створення у складі російської федерації нового суб'єкту, мають переважне право на заміщення посад суддів в судах російської федерації, створюваних на території т.зв. «ЛНР» при наявності у них громадянства російської федерації, а також при умові їх відповідності іншим вимогам, встановленим законодавством російської федерації про статус суддів до кандидатів на посаду судді. Конкурсний відбір на заміщення посади судді в судах російської федерації, створюваних на території т.зв. «ЛНР», здійснюється вищою кваліфікаційною колегією суддів російської федерації.

Окрім того, з метою інтеграції «судової системи» т.зв. «ЛНР» в судову систему російської федерації 03.04.2023 державною думою федеральних зборів російської федерації було прийнято федеральний закон № 86-ФЗ «О создании судов Российской Федерации на территории Луганской Народной Республики и о внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации», відповідно до статті 1 якого на території т.зв. «ЛНР», серед інших, створюється т.зв. «Верховний суд луганської народної республіки» та т.зв. «Арбітражний суд луганської народної республіки».

Разом з тим, з метою забезпечення подальшого зайняття кандидатами посад у незаконно створених на тимчасово окупованій рф території України т.зв. «Верховному суді луганської народної республіки» та «Арбітражному суді луганської народної республіки» (далі – «верховний суд ЛНР») 03.04.2023 державною думою федеральних зборів російської федерації було прийнято федеральний закон № 90-ФЗ «О порядке отбора кандидатов в первоначальные составы федеральных судов, создаваемых на территории Луганской Народной Республики», відповідно до частини 2 статті 1 якого відбір кандидатів в початкові склади федеральних судів здійснюється на конкурсній основі вищою кваліфікаційною колегією суддів російської федерації.

Указом Президента України № 315/2007 від 16.04.2007 громадянку України Тріфанову Світлану Сабіржанівну призначено на посаду голови Луганського окружного адміністративного суду.

Будучи обраною на посаду голови Луганського окружного адміністративного суду, Тріфанова С.С. відповідно до вимог ст. 57 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» склала присягу судді, згідно з якою

урочисто присягнула Українському народові об'єктивно, безсторонньо, неупереджено, незалежно справедливо та кваліфіковано здійснювати правосуддя від імені України, керуючись принципом верховенства права підкоряючись лише закону, чесно і сумлінно здійснювати повноваження та виконувати обов'язки судді, дотримуватись вимог етичних принципів і правил поведінки судді, не вчиняти дій, що порочать звання судді або підривають авторитет правосуддя.

Відповідно до ст. 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Згідно ст. 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюють виключно суди.

Статтею 1 Закону встановлено, що судова влада в Україні відповідно до конституційних засад поділу влади здійснюється незалежними та безсторонніми судами, утвореними законом. Судову владу реалізують судді та, у визначених законом випадках, присяжні шляхом здійснення правосуддя у рамках відповідних судових процедур.

Статтею 2 Закону визначено, що суди, здійснюють правосуддя на основі Конституції і законів України, а також на засадах верховенства права.

Відповідно до ст. ст. 48, 56 Закону суддя у своїй діяльності щодо здійснення правосуддя є незалежним від будь-якого незаконного впливу, тиску або втручання, повинен додержуватись присяги, зобов'язаний дотримуватись правил суддівської етики, у тому числі виявляти та підтримувати високі стандарти поведінки у будь-якій діяльності з метою укріплення суспільної довіри до суду, забезпечення впевненості суспільства в чесності і непідкупності суддів, виконувати вимоги та дотримуватись обмежень, установлених законодавством у сфері запобігання корупції.

Відповідно до рішення Вищої ради правосуддя № 596/0/15-17 від 23.03.2017 Тріфанову С.С. звільнено з посади судді Луганського окружного адміністративного суду на підставі пункту 3 частини 6 статті 126 Конституції України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у громадянки України Тріфанової С.С., яка усвідомлювала факт тимчасової окупації збройними силами та іншими військовими формуваннями російської федерації окремих територій України, зокрема території Луганської області, та створення на цих територіях незаконних органів державної влади, у тому числі судової влади, а також була достовірно обізнаною про те, що на території України діють законні органи влади, у невстановлений досудовим розслідуванням час, однак не пізніше травня 2023 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), виник умисел на добровільне зайняття посади т.зв. «Голови верховного суду ЛНР» у т.зв. «Верховному суді ЛНР», незаконно створеному представниками окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території Луганської області.

Діючи з метою реалізації свого злочинного умислу, спрямованого на добровільне зайняття посади у вказаному вище незаконному судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території Луганської області,

У невстановлених досудовим розслідуванням місці та час, однак не пізніше травня 2023 року, Тріфанова С.С. підготувала та подала до вищої кваліфікаційної колегії суддів російської федерації заяву, перелік документів та відомостей, передбачених федеральним законом № 3132-І від 26.06.1992 «Про статус суддів в російській федерації» та необхідних для зайняття посади т.зв. «Голови верховного суду ЛНР» у т.зв. «Верховному суді ЛНР», незаконно створеному представниками окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території Луганської області. В подальшому, за результатами розгляду поданих Тріфановою С.С. заяви та документів представники вищої кваліфікаційної колегії суддів рф прийняли рішення про рекомендацію голові верховного суду рф останньої кандидатом на вакантну посаду т.зв. «Голови верховного суду ЛНР», який, в свою чергу, підготував відповідне подання президенту рф.

Так, Тріфанова С.С., з метою доведення свого злочинного умислу до кінця, у невстановлених досудовим розслідуванням місці та час, однак не пізніше червня 2023 року склала присягу судді російської федерації та в подальшому на підставі указу президента рф № 430 від 13.06.2023 «О назначении судей федеральных судов и о представительстве Президента Российской Федерации в квалификационной коллегии судей Свердловской области» була призначена та добровільно зайняла посаду т.зв. «Голови верховного суду ЛНР» у т.зв. «Верховному суді ЛНР», незаконно створеному представниками окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території Луганської області, а також приступила до виконання своїх посадових обов'язків.

Будучи т.зв. «Головою верховного суду ЛНР», у відповідності до положень закону рф № 3132-1 від 26.06.1992 «Про статус суддів в російській федерації», Тріфанова С.С. поряд із здійсненням повноважень судді відповідного суду, а також процесуальних повноважень, встановлених для голови суду федеральними конституційними законами та федеральними законами, здійснює функції, визначені ст. 6.2. цього закону, а саме: організовує роботу суду; встановлює правила внутрішнього розпорядку суду на основі затверджуваних радою суддів російської федерації типових правил внутрішнього розпорядку судів і контролює їх виконання; розподіляє повноваження між заступниками голови, а також в порядку, встановленому федеральним законом, - між суддями; здійснює організацію додаткової професійної освіти суддів; здійснює загальне керівництво діяльністю апарату суду, в тому числі призначає на посаду і звільняє з посади працівників апарату суду, а також розподіляє повноваження між ними; регулярно інформує суддів та працівників суду про свою діяльність та про діяльність суду; здійснює інші повноваження з організації роботи суду.

Отже, Тріфанова С.С., усвідомлюючи факт тимчасової окупації збройними силами та іншими військовими формуваннями російської федерації окремих територій Луганської області, а також створення на цих територіях незаконних органів державної влади, зокрема судової влади, будучи достовірно обізнаною про те, що на території України діють законні органи влади, добровільно зайняла посаду т.зв. «Голови верховного суду ЛНР» у т.зв. «Верховному суді ЛНР», незаконно створеному представниками окупаційної влади рф на тимчасово окупованій території Луганської області.

Таким чином, громадянка України Тріфанова Світлана Сабіржанівна за викладених вище обставин обґрунтовано підозрюється у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Слідчий 4 відділу
І управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
лейтенант юстиції

Віталій БАРАБОЛЯ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор другого відділу
управління організації і процесуального
керівництва досудовим розслідуванням
та підтримання публічного обвинувачення
у кримінальних провадженнях органів безпеки
Офісу Генерального прокурора

Борис СЕЛЬКІН

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрювана _____
(ім'я, по батьку, прізвище)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Захисник _____
(ім'я, по батьку, прізвище)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Повідомлення про підозру вручив:

Слідчий 4 відділу
І управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
лейтенант юстиції

Віталій БАРАБОЛЯ

Окрім того, підозрюваній **Трифановій С.С.** роз'яснені її процесуальні права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України, а саме що вона має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Права та обов'язки підозрюваного мені повідомлені. Їх зміст роз'яснений та зрозумілий. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримала.

Підозрювана _____
(ім'я, прізвище)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Захисник _____
(ім'я, прізвище)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2023 року

Права підозрюваного роз'яснені, пам'ятку вручено:

**Слідчий 4 відділу
I управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
лейтенант юстиції**

Віталій БАРАБОЛІЯ